Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 280 van 18 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. DZHALA**
Suikerrui 5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DZHALA. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 15 april 2026 wordt verzoeker vastgehouden in het Transitcentrum 127bis met het oog op zijn verwijdering naar zijn land van herkomst.

Op 28 april 2026 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 2 juli 2026.

Op 5 augustus 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (uitsluiting). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, van etnische origine Karachi te zijn en moslim te zijn. In Pakistan verbleef u hoofdzakelijk in Gujrat, in de provincie Punjab. Uw moeder, twee broers en drie zussen verblijven er tot op heden.

U ging er naar school tot de 8e graad en werkte als verkoper in verschillende winkels. Tijdens uw schooltijd werd u betast en geslagen door enkele van uw leerkrachten.

In uw tienerjaren besloot u zich aan te sluiten bij de politieke partij PTI (Pakistan Tehreek-e-Insaf).

Aangezien jongens en meisjes in Pakistan geen vriendschappelijke relaties mogen onderhouden, ontwikkelde u een hechte vriendschap met S.S.Z. In uw tienerjaren voelde u zich homoseksueel, waardoor het contact met uw familie moeilijker verliep.

Op 31 januari 2014 veroorzaakte diezelfde S.S.Z. een motorongeval waarbij hij een voetganger aanreed. Deze persoon overleed later aan zijn verwondingen. De familie van het slachtoffer achtte u verantwoordelijk voor diens overlijden en bedreigde u. Toen u zich op een bepaald moment op het dak van uw woning bevond, zou de oom van het slachtoffer vanuit diens woning op u hebben geschoten. Hierop besloot u naar Faroza Bad te vertrekken, waar uw tante woonde. Nadien trok u naar Murree. Daar werd u aangevallen door verschillende mannen, onder wie de oom en broer van S.S.Z. U werd in uw buik, heupen en arm gestoken. U werd opgenomen in het ziekenhuis en diende van daaruit klacht in bij de politie, maar er werden volgens u geen verdere stappen ondernomen.

In oktober 2014 verliet u Pakistan. U reisde over land naar België, waar u op 6 november 2016 aankwam. Op 27 januari 2017 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U kwam echter niet opdagen voor uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waarna een technische weigering werd genomen.

Vervolgens bleek dat u naar Italië was doorgereisd, waar uw vingerafdrukken eveneens werden genomen in het kader van een asielverzoek. U keerde terug naar België en diende er op 18 september 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd geweigerd omdat België niet verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling ervan.

Daarop reisde u naar Tsjechië, waar u verbleef tot 2018. U ontmoette er uw echtgenote, M.W., die na jullie huwelijk haar naam wijzigde naar Y.M. Samen kregen jullie twee kinderen. Uw echtgenote had daarnaast een dochter uit een vorige relatie, die eveneens bij jullie verbleef. Uw huwelijk deed u beseffen dat u niet langer op mannen viel. De relatie met uw familie herstelde zich vervolgens en werd opnieuw zoals voordien.

In Tsjechië werd u wegens illegaal verblijf overgebracht naar een opvangcentrum. Uiteindelijk kreeg u er een bevel om het grondgebied te verlaten. U besloot vervolgens naar Duitsland te trekken om er werk te zoeken. Dit verliep echter moeilijk, waardoor u nog datzelfde jaar terugkeerde naar Tsjechië. In 2019 werd u opnieuw door de politie aangehouden en gerepatrieerd naar Italië, aangezien u over Italiaanse documenten beschikte. U zette er uw asielprocedure verder, maar ontving een negatieve beslissing. Vervolgens kwam u in 2019 naar België, waar u sindsdien onafgebroken verblijft, behoudens enkele korte reizen naar Italië.

Uw politieke activiteiten zette u ook in België verder binnen de Belgische vleugel van de PTI.

Op 26 juni 2023 begaven de politiediensten van Antwerpen zich naar uw woning naar aanleiding van een melding van intrafamiliaal geweld. Ter plaatse maakte uw plusdochter tevens melding van een aantasting van haar seksuele integriteit. U werd daarop overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen.

Op 5 februari 2024 werd u door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden voor aantasting van de seksuele integriteit met verzwarende omstandigheden ten nadele van uw plusdochter en dochter; opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg, met verzwarende omstandigheden ten nadele van uw plusdochter en uw echtgenote; opzettelijke slagen met verwondingen ten nadele van uw zoon, plusdochter en echtgenote; opzettelijke slagen aan ministeriële ambtenaren en agenten die dragers zijn van het openbaar gezag of van de openbare macht, in de uitvoering of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, ten nadele van een inspecteur; weerspannigheid zonder wapens ten nadele van een inspecteur.

U verbleef in de gevangenis tot 15 april 2026, waarna u werd overgebracht naar het gesloten centrum 127bis. Toen u werd geconfronteerd met een terugkeer naar Pakistan, diende u op 28 april 2026 een derde verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u nog steeds problemen met de familie van S.S.Z.. Daarnaast verklaart u dat u mogelijks problemen zou kunnen ondervinden omwille van uw politieke activiteiten voor de PTI, zowel in Pakistan als in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u kopieën neer van uw vervallen en nog geldige paspoorten, uw Pakistaanse identiteitskaart en twee affidavits.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde te kampen met een depressie en slaapproblemen (CGVS p. 3). U legde echter geen enkel medisch stuk neer ter staving van deze beweerde mentale moeilijkheden, waardoor deze niet verder reiken dan loutere beweringen. Zij doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Hoe dan ook verklaarde u zich op de dag van het persoonlijk onderhoud goed te voelen en gaf u aan in staat te zijn het interview af te leggen. U werd meermaals gewezen op de mogelijkheid om een pauze te nemen (CGVS p. 2-4). Hoewel u hier zelf niet om verzocht, werd tijdens het onderhoud alsnog een pauze ingelast (CGVS p. 14).

Vooreerst wenst het CGVS te benadrukken dat het bijzonder opmerkelijk is dat u, hoewel u sinds 2019 opnieuw in België verbleef (CGVS p. 8), pas op 28 april 2026 een derde verzoek om internationale bescherming indiende. Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u zich onverwijld tot de bevoegde autoriteiten zou wenden teneinde bescherming te verkrijgen. Uit uw handelwijze blijkt evenwel dat u gedurende meerdere jaren geen noodzaak zag om een nieuw verzoek in te dienen. Pas op het ogenblik dat een terugkeer naar Pakistan zich concreet aandiende, besloot u alsnog internationale bescherming te vragen. Een dergelijke houding is moeilijk verenigbaar met het bestaan van een werkelijke, actuele en gegronde vrees voor vervolging. Het laattijdige karakter van uw verzoek wekt dan ook de indruk dat dit veeleer werd ingegeven door de wens een dreigende verwijderingsmaatregel te verhinderen dan door een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming. Dit doet reeds bij voorbaat ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft uw vrees voor vervolging verklaart u de familie van S.S.Z. te vrezen bij een terugkeer naar Pakistan. Daarnaast stelt u er mogelijks problemen te kunnen ondervinden omwille van uw politieke activiteiten voor de PTI, zowel in Pakistan als in België. U bent er evenwel niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u om deze redenen in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Allereerst verklaart u niet terug te kunnen keren naar Pakistan omdat uw vriend, S.S.Z., op 31 januari 2014 betrokken was bij een verkeersongeval waarbij hij met zijn motorfiets een voetganger aanreed. Volgens uw verklaringen kwamen zowel uw vriend als de voetganger daarbij om het leven en zou diens familie u verantwoordelijk houden voor zijn overlijden.

Aan dit ongeval en de beweerde gevolgen, kan evenwel geen geloof worden gehecht. U staaft noch het ongeval, noch het overlijden van uw vriend ook maar op enige wijze, bijvoorbeeld door het neerleggen van een overlijdensakte of andere objectieve bewijsstukken. Bovendien slaagt u er niet in te verduidelijken waarom de familie van uw vriend u verantwoordelijk zou houden voor diens overlijden of welk aandeel u daarin zou hebben gehad. Wanneer u hierover wordt bevraagd, kunt u geen duidelijkheid scheppen (CGVS p. 17).

Wat er ook van zij, u verklaart vervolgens dat u door familieleden van S.S.Z. werd bedreigd. Ook aan deze beweringen kan geen geloof worden gehecht. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek dat u tweemaal werd beschoten door leden van deze familie, met name bij twee afzonderlijke schietincidenten (verklaring CGVS 17/10790, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van huidig verzoek maakte u echter slechts melding van één schietincident (CGVS p. 15). Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over de identiteit van de dader. In het kader van uw tweede verzoek verklaarde u dat de broer van S.S.Z. op u schoot (verklaring meervoudige aanvraag CGVS 17/10790Z, vraag 18), terwijl u tijdens het huidige verzoek stelt dat het diens oom was (CGVS, p. 15-16). Uw wisselende verklaringen over zowel het aantal schietincidenten als de identiteit van de vermeende schutter ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Hoe dan ook, u verklaart dat u na de vermeende aanval naar Feroza Bad en vervolgens naar Murree bent gevlucht. In Murree zou u aangevallen zijn – iets dat u bij uw eerste verzoek nooit vermeldde - door onbekende mannen die zwarte maskers droegen (CGVS p. 16). Echter verklaarde u nadien dat het om de oom en broer van S.S.Z. ging, hetgeen niet verenigbaar is met uw eerdere bewering dat de daders onbekend waren. U stelt u dat u tijdens deze aanval werd neergestoken en gedurende enige tijd in het ziekenhuis verbleef. U legt echter geen enkel medisch stuk neer ter staving van deze ziekenhuisopname. Bovendien legt wederom tegenstrijdige verklaringen af. In uw tweede verzoek verklaarde u zeven dagen in het ziekenhuis te hebben verbleven (verklaring meervoudige aanvraag CGVS 17/10790Z - vraag 18), terwijl u in het kader van huidig verzoek stelde twintig tot vijfentwintig dagen gehospitaliseerd te zijn geweest (CGVS p. 16). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts verklaart u dat u naar aanleiding van deze feiten klacht heeft neergelegd bij de politie van Murree, maar dat niemand werd aangehouden (CGVS p.16). Deze claim blijft echter louter een blote bewering die u op geen enkele manier staaft.

Ter staving van uw beweerde problemen met de familie van S.S.Z. legt u twee affidavits neer. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het slechts kopieën betreft, waaraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend aangezien dergelijke documenten eenvoudig kunnen worden gemanipuleerd. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat in Pakistan sprake is van een hoge mate van corruptie, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is (zie blauwe map). De neergelegde stukken vermogen dan ook niet de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Vervolgens verklaart politiek actief te zijn geweest voor Pakistan Tehreek-e-Insaf (PTI), zowel in Pakistan als in België. Uw verklaringen hierover zijn evenwel niet consistent. Tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u nooit politiek actief te zijn geweest, en ook tijdens uw tweede verzoek verwees u op geen enkel ogenblik naar politieke activiteiten (vragenlijst CGVS 17/10790 & verklaring meervoudige aanvraag CGVS 17/10790Z). In het kader van uw huidig verzoek stelt u daarentegen sinds 2009 actief lid te zijn van PTI (CGVS p. 12). In uw schriftelijke verklaringen gaf u echter aan dat uw betrokkenheid bij de partij pas in 2016 aanving (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag). Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde politieke engagement. Bovendien legt u geen enkel objectief bewijsstuk neer ter staving van uw lidmaatschap of activiteiten binnen PTI.

Hoe dan ook, ook uw kennis van PTI weet niet te overtuigen. Zo verklaart u dat de partijvlag bestaat uit een rode en groene strook met daarop een cricketbat. In werkelijkheid bevat de vlag geen cricketbat, maar de Pakistaanse ster en maan. Daarnaast weet u niet wanneer de partij werd opgericht.

U stelt dat dit ergens in de jaren tachtig moet zijn geweest, terwijl PTI pas in 1996 werd opgericht. Evenmin kunt u de huidige partijvoorzitter correct identificeren. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd, noemt u immers de vicevoorzitter (CGVS p. 11-12). Deze gebrekkige kennis van PTI is moeilijk te rijmen met uw verklaring dat u gedurende meerdere jaren actief lid van de partij bent geweest (info PTI; zie blauwe map).

Ook uw persoonlijke motivatie om zich bij PTI aan te sluiten, overtuigt niet. U verklaart dat de partij u aansprak omdat zij eenheid nastreefde en zich richtte op jongeren. Deze verklaringen blijven echter vaag en weinig concreet. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar de politieke standpunten van de partij, beperkt u zich tot algemene uitspraken over rechtvaardigheid en gelijkheid. Op verdere vragen over de economische doelstellingen van PTI slaagt u er niet in inhoudelijke antwoorden te formuleren en komt u niet verder dan te stellen dat het goed ging met de economie (CGVS p. 11). Van iemand die beweert jarenlang politiek actief te zijn geweest voor PTI mag redelijkerwijze een meer doorgedreven kennis van de partijvisie en haar standpunten worden verwacht.

Tot slot verklaart u dat u bij terugkeer naar Pakistan geen politieke activiteiten meer zou kunnen uitoefenen omdat PTI niet langer aan de macht is en alle leden van de partij in de gevangenis zouden zitten. Eerder werd evenwel vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde politieke betrokkenheid bij PTI. Hoe dan ook slaagt u er niet in overtuigend toe te lichten waarom politieke activiteiten voor u persoonlijk zo belangrijk zijn en waarom u deze in Pakistan zou willen verderzetten. U beperkt zich tot de stelling dat politiek belangrijk voor u is en dat u ergens een connectie mee wil hebben (CGVS p. 13). Dergelijke weinig doorleefde verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden politieke profiel.

Voor zover u daarnaast beweert actief te zijn geweest binnen de Belgische afdeling van PTI, dient te worden vastgesteld dat u ook deze betrokkenheid op geen enkele wijze weet te staven. U verklaart dat u voorkomt in verschillende video's die online werden gepubliceerd en dat deze bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk problemen zouden kunnen veroorzaken. Volgens uw verklaringen werd u in de commentsectie van deze video's bedreigd door personen uit Pakistan die gebruikmaakten van valse Facebookaccounts. Hoewel u stelt hiervan screenshots te hebben gehad, legt u deze niet neer en verklaart u er niet langer over te beschikken (CGVS p. 14). U blijft aldus steken in blote beweringen die het CGVS geenszins weten te overtuigen.

U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u sinds uw vertrek uit Pakistan in 2014 geen moslim meer bent. Dit strookt echter niet met uw verklaringen uit 2017, waarin u aangaf soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ – 17/10790 & 17/10790Z). Bovendien blijkt ook uit uw huidige verklaringen niet dat u zich van de islam zou hebben afgekeerd. Zo kwam u tijdens het persoonlijk onderhoud terug op uw eerdere verklaring geen religie meer te hebben en stelde u dat u nog steeds moslim bent, waarbij u enkel aangaf geen onderscheid te maken tussen de verschillende strekkingen binnen de islam (CGVS p. 10). Dat u nog steeds gelovig bent, blijkt eveneens uit het feit dat u tijdens uw detentie bad (CGVS p. 11). Daarnaast verwees u aan het einde van het persoonlijk onderhoud naar "uw Allah", die volgens u weet welke feiten u al dan niet heeft gepleegd (CGVS p. 17) Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u niet langer gelooft.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u verklaarde dat u zich in uw tienerjaren homoseksueel voelde. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u zich niet langer als homoseksueel identificeert. U bent inmiddels gehuwd met een vrouw, met wie u twee kinderen hebt. U verklaarde bovendien dat uw familie in Pakistan op de hoogte is van uw huwelijk, dat zij u opnieuw als een "goed" persoon beschouwt en dat de familiale contacten volledig zijn hersteld (CGVS p. 10). Gelet op deze elementen blijkt uit uw verklaringen niet dat u, omwille van uw beweerde vroegere homoseksuele gevoelens, een gegronde vrees voor vervolging zou hebben bij een terugkeer naar Pakistan.

Indien wordt aangenomen dat u in het verleden door leerkrachten werd betast (CGVS p. 6-7), acht het CGVS dergelijke feiten betreurenswaardig, maar ook hieruit blijkt niet dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren bij een terugkeer naar Pakistan.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 5) van Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een reëel risico op ernstige schade. Noch de vreemdelingenwet, noch Verordening (EU) 2024/1347 verplichten namelijk dat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 17, lid 1 van Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt: "Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat die onderdaan van een derde land of staatloze: (…) b) een ernstig misdrijf heeft gepleegd voorafgaand aan zijn of haar aankomst op het grondgebied van de lidstaat of voor een ernstig misdrijf is veroordeeld na zijn of haar aankomst;

2. Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daarin genoemde misdrijven of handelingen."

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat u op 5 februari 2024 door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en de ontzetting uit de rechten vervat in artikel 31, eerste lid, van het Strafwetboek gedurende een periode van vijf jaar (vonnis 2024/594 p. 15).

Uit het vonnis blijkt dat u zich schuldig maakte aan: de aantasting van de seksuele integriteit met verzwarende omstandigheden te Antwerpen tussen 26 juni 2022 en 27 juni 2023 - meermaals, op niet nader te bepalen data ten nadele van uw plusdochter, alsook op 26 juni 2023 ten nadele van uw dochter; opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg, met verzwarende omstandigheden, op 26 juni 2023 ten nadele van uw plusdochter en echtgenote; opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden op 24 juni 2023 ten nadele van uw zoon; opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden tussen 26 juni 2022 en 26 juni 2023 - meermaals, op niet nader bepaalde data - ten nadele van uw plusdochter en echtgenote; opzettelijke slagen aan ministeriële ambtenaren en agenten die dragers zijn van het openbaar gezag of van de openbare macht, in de uitvoering of ter gelegenheid van hun bediening, op 26 juni 2023 ten nadele van een politie-inspecteur; weerspannigheid zonder wapens op 26 juni 2023 ten nadele van een politie-inspecteur. Deze feiten vormden de basis van voormelde veroordeling.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat artikel 17, lid 1, punt b) van Verordening (EU) 2024/1347 worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 17, lid 1, punt b) van Verordening (EU) 2024/1347.

Uit de motivering van het vonnis en de opgelegde strafmaat blijkt duidelijk dat het om ernstige feiten gaat (vonnis 2024/259 p. 15). Dat in casu sprake is van een ernstig misdrijf, blijkt reeds uit de aard van de feiten, met name de aantasting van de seksuele integriteit met verzwarende omstandigheden. De feiten werden bovendien gepleegd ten nadele van twee minderjarigen door een bloed- en aanverwant. Daarenboven werd u hiervoor door een Belgische rechtbank veroordeeld tot een zware gevangenisstraf van 40 maanden, evenals tot een ontzetting uit de rechten vervat in artikel 31, eerste lid, van het Strafwetboek voor een periode van vijf jaar.

Uit de motivering van de straftoemeting blijkt eveneens dat de feiten als bijzonder ernstig werden beoordeeld en getuigen van een manifest gebrek aan respect voor de seksuele, fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers. De rechtbank oordeelde dat u uitsluitend handelde om uw eigen seksuele driften bot te vieren, zonder stil te staan bij de verwoestende gevolgen die dergelijke handelingen hebben voor jonge kinderen en een pluskind in volle ontwikkeling. Daarbij tilde de rechtbank er zwaar aan dat u ervoor zorgde dat uw partner, uw kinderen en in het bijzonder uw plusdochter zich niet langer veilig konden voelen binnen het eigen gezin (vonnis 2024/594 p. 15).

Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de aantasting van de seksuele integriteit waaraan u zich schuldig heeft gemaakt, als ernstig misdrijf moet worden aangemerkt.

Voorts werd u eveneens veroordeeld voor opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg, met verzwarende omstandigheden, ten nadele van uw plusdochter en echtgenote; voor opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden ten nadele van uw zoon, plusdochter en echtgenote; voor opzettelijke slagen op een ministerieel ambtenaar of agent die drager is van het openbaar gezag of de openbare macht, in de uitvoering of ter gelegenheid van zijn bediening, ten nadele van een politie-inspecteur; alsook voor weerspannigheid zonder wapens ten nadele van een politie-inspecteur.

Hieruit blijkt dat u zich niet enkel schuldig maakte aan een aantasting van de seksuele integriteit, maar ook aan feiten van intrafamiliaal geweld, geweld tegen personen belast met een openbare taak en verzet tegen het openbaar gezag. Deze feiten wijzen op een agressieve ingesteldheid, een verminderd normbesef en een gebrek aan respect voor zowel de fysieke integriteit van anderen als voor het openbaar gezag (vonnis 2024/594 p. 15).

In zaak C-63/24 (Galte) https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046 , wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat "de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht". Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.

Er dient – zoals eerder aangegeven – benadrukt te worden dat de door u gepleegde feiten louter door hun aard uitermate ernstig zijn.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u tot op heden geen enkele vorm van spijt of schuldinzicht betoont. Integendeel, u verklaart dat u de seksuele integriteit van uw dochter en plusdochter nooit heeft aangetast (CGVS p. 17 - 18).

Verder dient ook te worden vastgesteld dat u tot op heden geen moeite heeft gedaan om de schadevergoedingen aan uw kinderen en partner te betalen (CGVS p. 18).

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. Deze individuele verantwoordelijkheid blijkt onmiskenbaar uit het feit dat u door een Belgische rechtbank werd veroordeeld.

Daarenboven wordt in het vonnis duidelijk gesteld dat het misdrijf van de aantasting van de seksuele integriteit een algemene opzet vereist, wat impliceert dat de handelingen wetens en willens werden gesteld. Bovendien oordeelde forensisch psychiater Van Der Auwera dat er geen argumenten of aanwijzingen waren voor een psychiatrische stoornis die uw oordeels- en kritiekvermogen hebben aangetast (vonnis 2024/594 p. 13 en 15).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.

U verklaart dat u op de avond van de feiten alcohol had gedronken (CGVS p. 18). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat de aantasting van de seksuele integriteit van uw plusdochter geen eenmalige gebeurtenis betrof (vonnis 2024/594 p. 12).

Bovendien blijkt uit het vonnis dat u niet dermate dronken was dat u geen besef meer had van de handelingen die u stelde. De rechtbank oordeelde in dit verband dat een staat van dronkenschap of alcoholintoxicatie, die niet voortvloeit uit een ziekte of uit een onvrijwillige en niet aan u verwijtbare toestand, niet leidt tot schuldonbekwaamheid, in tegenstelling tot wat u aanvoert (vonnis 2024/594 p. 13).

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 17, lid 1, punt b) van Verordening (EU) 2024/1347. Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 17, lid 1, punt b) van Verordening 2024/1347.

De overige documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. De kopieën van uw paspoorten en uw identiteitskaart werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling en vormt louter een aanwijzing voor uw identiteit, nationaliteit en herkomst.

Overeenkomstig artikel 57/6, §1 van de wet van 15 december 1980 geeft de commissaris-generaal, wanneer de Commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het beginsel van non-refoulement op basis van artikel 3, lid 5 en 6 van Verordening (EU) 2024/1347.

In het licht van de bovenstaande elementen bestaat er, wat u betreft, geen gegronde vrees voor vervolging.

Naast de verlening van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus verleend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) van Verordening (EU) 2024/1347.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EUAA Pakistan Country Focus van mei 2026, beschikbaar op https://www.euaa.europa.eu/publications/coi-report-pakistan-country-focus-1) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviseerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Ook werd Pakistan tijdens de rapporteringsperiode getroffen door verschillende internationale conflicten, met buurlanden India en Afghanistan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2025 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2025 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met voorgaande jaren. Deze trend zet zich verder in de eerste helft van 2026. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de samenwerking tussen verschillende extremistische organisaties, een verhoogd aantal nationalistisch- separatistische aanslagen, religieuze spanningen en een harder, gewelddadiger optreden van de overheden. Daarnaast heeft de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten, met als gevolg een tijdelijke sluiting van de Torkham- grensovergang. Dit leidde tot een open conflict tussen beide landen. Ook de spanningen tussen Pakistan en India leidden tot een kortstondig, maar hevig conflict. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door aanhoudend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) en haar bondgenoten, en in mindere mate ISKP. De overgrote meerderheid van veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa (KP) en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan. Hoewel er een stijging is van het geweld, blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke, economische en militaire centrum van Pakistan. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2023 een geschat inwonersaantal van 127 miljoen inwoners.

Zowel PIPS als PICCS registreerden in 2024 een toename aan gewelddadige incidenten in Punjab t.o.v. 2023, maar dit aantal nam af in 2025. Er vonden in 2025 geen aanvallen plaats in de grootsteden zoals Lahore. Hierbij was vooral de TTP actief en dit voornamelijk in het zuiden van de provincie. De overheid heeft haar anti- terreur activiteiten opgedreven. Hierbij werd in 2025 een hoge TTP commandant gedood, wat de activiteiten van TTP heeft gehinderd. Volgens CRSS vonden 25 gewelddadige incidenten plaats in Punjab in 2025, tegenover 51 incidenten in 2024. PIPS registreerde 7 militantenaanvallen in 2025 tegenover 11 in 2024. PICSS registreerde 16 aanvallen in Punjab in 2025 tegenover 21 in 2024.

Tussen 1 november 2024 en 24 april 2026 registreerde ACLED 122 veiligheidsincidenten, waarvan 42 incidenten omschreven werden ¬ als 'battles', 27 incidenten als 'explosions/remote violence' en 53 incidenten als 'violence against civilians'. Gedurende dezelfde periode vielen volgens ACLED 138 dodelijke slachtoffers. Volgens PICSS vielen in 2025 4 burgerdoden bij incidenten met militanten tegenover 3 burgerdoden in 2024. Er werden verschillende gevallen van religieus extremisme in de provincie geregistreerd waarbij minderheden zoals Ahmadies, Christenen en Hindoes geviseerd werden.

In mei 2025 brak een conflict uit tussen India en Pakistan, waarbij India aanvallen uitvoerde op verschillende plekken in Punjab. Hierbij kwamen burgers om. Een staakt-het-vuren werd evenwel snel bereikt.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347 bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gezien de huidige stand van zaken in uw dossier is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met het beginsel van non-refoulement.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Steunend op artikel 17 van Verordening (EU) 2024/1347 wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien de huidige stand van zaken in uw dossier is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met het beginsel van non-refoulement."

2. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikelen 4 en 6 tot en met 10 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van normen betreffende de voorwaarden waaraan onderdanen van derde landen of staatlozen moeten voldoen om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, tot een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming,

alsmede tot de inhoud van die bescherming (hierna: Verordening (EU) 2024/1347), alsook van de algemene beginselen van zorgvuldige feitenvinding en behoorlijke motivering.

Hij meent dat het CGVS de kern van zijn vluchtrelaas te fragmentarisch heeft beoordeeld, dat het CGVS enkele tegenstrijdigheden heeft geïsoleerd en de voorgelegde documenten onvoldoende in hun temporele en inhoudelijke context heeft geplaatst. Verzoeker gaat in op volgende punten: (1) de affidavit van zijn vader van 14 juni 2021 als essentieel objectief element, (2) de beoordeling van de tegenstrijdigheden naar hun aard en gewicht, (3) de laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming die relevant is maar niet beslissend, (4) de vervolging door niet-statelijke actoren en de beschikbaarheid van bescherming en (5) de interne bescherming die niet dragend werd onderzocht.

In een tweede middel voert verzoeker aan dat zijn politiek profiel en de toegeschreven politieke overtuiging niet voldoende werd beoordeeld.

In een derde middel vraagt verzoeker een heroverweging in volle rechtsmacht van de beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus en wijst op het onderscheid met het non-refoulementbeginsel.

In een vierde middel gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie in Punjab en de nood aan een individuele beoordeling.

In een vijfde middel vraagt verzoeker in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, in het bijzonder inzake de bewijswaarde en authenticiteit van de affidavit van 14 juni 2021, de mogelijkheid om het motorongeval van 31 januari 2014 en de overlijdens te objectiveren, de beweerde aanval en hospitalisatie, de beweerde klacht bij de politie van Murree en de effectiviteit van de geboden bescherming, de actuele houding en dreiging van de familie van S.S.Z., de beschikbaarheid van effectieve staatsbescherming of een werkelijk intern beschermingsalternatief en eventuele bijkomende objectieve gegevens omtrent PTI.

Ter ondersteuning van zijn verzoekschrift legt verzoeker volgende stukken voor:
- Stuk 1: Affidavit van zijn vader, d.d. 14 juni 2021, betreffende verzoekers problemen met de familie Z. en het risico op terugkeer naar Pakistan;
- Stuk 2: Overlijdensakte van zijn vader, d.d. 22 april 2025;
- Stuk 3: Huwelijksakte;
- Stuk 4: Verblijfsdocument van zijn echtgenote (bewijs van haar Tsjechische nationaliteit);
- Stuk 5: Familiefoto's betreffende verzoekers gezinsband;

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).
Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (uitsluiting), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar

behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kan worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Pakistan vervolging (1) omwille van een interpersoonlijk langdurig conflict met de familie van zijn jeugdvriend S.S.Z. na diens dodelijk motorongeval op 31 januari 2014, (2) omwille van zijn beweerd politiek profiel en zijn beweerde politieke activiteiten voor PTI (Pakistan Tehreek-e-Insaf) en (3) omwille van zijn religieuze overtuiging en eerdere homoseksuele gevoelens.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht.

4.2. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op de uiterst laattijdigheid van het verzoek om internationale bescherming, wat reeds bij voorbaat ernstige afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas:
"*Vooreerst wenst het CGVS te benadrukken dat het bijzonder opmerkelijk is dat u, hoewel u sinds 2019 opnieuw in België verbleef (CGVS p. 8), pas op 28 april 2026 een derde verzoek om internationale bescherming indiende. Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u zich onverwijld tot de bevoegde autoriteiten zou wenden teneinde bescherming te verkrijgen. Uit uw handelwijze blijkt evenwel dat u gedurende meerdere jaren geen noodzaak zag om een nieuw verzoek in te dienen. Pas op het ogenblik dat een terugkeer naar Pakistan zich concreet aandiende, besloot u alsnog internationale bescherming te vragen. Een dergelijke houding is moeilijk verenigbaar met het bestaan van een werkelijke, actuele en gegronde vrees voor vervolging. Het laattijdige karakter van uw verzoek wekt dan ook de indruk dat dit veeleer werd ingegeven door de wens een dreigende verwijderingsmaatregel te verhinderen dan door een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming. Dit doet reeds bij voorbaat ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."*

In het verzoekschrift (eerste middel, punt 3) betwist verzoeker de uiterst laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming niet. Hij wijst echter op zijn concrete verblijfsparcours: hij leefde in een gezin met een Tsjechische burger, trad in 2023 met haar in het huwelijk, diende verblijfsaanvragen in als familielid van een Unieburger en bevond zich sinds juni 2023 in strafrechtelijke detentie. Hij trachtte zijn verblijf dus gedurende een relevante periode via gezinshereniging te regelen. Hij meent dat dit niet hetzelfde is als een persoon die jarenlang zonder enige verblijfsrechtelijke procedure in België verblijft en pas bij de verwijdering een beschermingsverzoek indient.
De Raad kan verzoekers betoog geenszins volgen. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij onmiddellijk of zo snel mogelijk na zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoeker sinds 2019 opnieuw in België verbleef, dat hij van 26 juni 2023 tot 15 april 2026 in de gevangenis verbleef maar daar geen nood aan internationale bescherming kenbaar maakte, dat hij pas een verzoek om internationale bescherming indiende op 28 april 2026, op het moment dat hij werd vastgehouden met het oog op zijn verwijdering naar zijn land van herkomst en er een repatriëringsvlucht gepland was, ondermijnt op ernstige wijze de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging. Verzoekers rechtvaardiging voor zijn laattijdig verzoek, met name dat hij de afgelopen jaren zijn verblijfssituatie trachtte te regelen via gezinshereniging, kan niet weerhouden worden want dit staat haaks op een dringende nood aan internationale bescherming.

4.3. Inzake verzoekers vrees voor vervolging omwille van een interpersoonlijk langdurig conflict met de familie van zijn jeugdvriend S.S.Z. na diens dodelijk motorongeval op 31 januari 2014, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat hier geen geloof aan kan worden gehecht:
"*Allereerst verklaart u niet terug te kunnen keren naar Pakistan omdat uw vriend, S.S.Z., op 31 januari 2014 betrokken was bij een verkeersongeval waarbij hij met zijn motorfiets een voetganger aanreed. Volgens uw verklaringen kwamen zowel uw vriend als de voetganger daarbij om het leven en zou diens familie u verantwoordelijk houden voor zijn overlijden.*
Aan dit ongeval en de beweerde gevolgen, kan evenwel geen geloof worden gehecht. U staaft noch het ongeval, noch het overlijden van uw vriend ook maar op enige wijze, bijvoorbeeld door het neerleggen van een overlijdensakte of andere objectieve bewijsstukken. Bovendien slaagt u er niet in te verduidelijken waarom de familie van uw vriend u verantwoordelijk zou houden voor diens overlijden of welk aandeel u

daarin zou hebben gehad. Wanneer u hierover wordt bevraagd, kunt u geen duidelijkheid scheppen (CGVS p. 17).
Wat er ook van zij, u verklaart vervolgens dat u door familieleden van S.S.Z. werd bedreigd. Ook aan deze beweringen kan geen geloof worden gehecht. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek dat u tweemaal werd beschoten door leden van deze familie, met name bij twee afzonderlijke schietincidenten (verklaring CGVS 17/10790, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van huidig verzoek maakte u echter slechts melding van één schietincident (CGVS p. 15). Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over de identiteit van de dader. In het kader van uw tweede verzoek verklaarde u dat de broer van S.S.Z. op u schoot (verklaring meervoudige aanvraag CGVS 17/10790Z, vraag 18), terwijl u tijdens het huidige verzoek stelt dat het diens oom was (CGVS, p. 15-16). Uw wisselende verklaringen over zowel het aantal schietincidenten als de identiteit van de vermeende schutter ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas verder.
Hoe dan ook, u verklaart dat u na de vermeende aanval naar Feroza Bad en vervolgens naar Murree bent gevlucht. In Murree zou u aangevallen zijn – iets dat u bij uw eerste verzoek nooit vermeldde - door onbekende mannen die zwarte maskers droegen (CGVS p. 16). Echter verklaarde u nadien dat het om de oom en broer van S.S.Z. ging, hetgeen niet verenigbaar is met uw eerdere bewering dat de daders onbekend waren. U stelt u dat u tijdens deze aanval werd neergestoken en gedurende enige tijd in het ziekenhuis verbleef. U legt echter geen enkel medisch stuk neer ter staving van deze ziekenhuisopname. Bovendien legt wederom tegenstrijdige verklaringen af. In uw tweede verzoek verklaarde u zeven dagen in het ziekenhuis te hebben verbleven (verklaring meervoudige aanvraag CGVS 17/10790Z - vraag 18), terwijl u in het kader van huidig verzoek stelde twintig tot vijfentwintig dagen gehospitaliseerd te zijn geweest (CGVS p. 16). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.
Voorts verklaart u dat u naar aanleiding van deze feiten klacht heeft neergelegd bij de politie van Murree, maar dat niemand werd aangehouden (CGVS p.16). Deze claim blijft echter louter een blote bewering die u op geen enkele manier staaft.
Ter staving van uw beweerde problemen met de familie van S.S.Z. legt u twee affidavits neer. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het slechts kopieën betreft, waaraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend aangezien dergelijke documenten eenvoudig kunnen worden gemanipuleerd. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat in Pakistan sprake is van een hoge mate van corruptie, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is (zie blauwe map). De neergelegde stukken vermogen dan ook niet de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen."

In het verzoekschrift (eerste middel) werpt verzoeker op dat het CGVS de kern van zijn vluchtrelaas te fragmentarisch heeft beoordeeld, dat het CGVS enkele tegenstrijdigheden heeft geïsoleerd en de voorgelegde documenten onvoldoende in hun temporele en inhoudelijke context heeft geplaatst.
Hij verwijst naar de reeds neergelegde affidavit van 14 juni 2021 van zijn vader (stuk 1 bij het verzoekschrift) en stelt dat dit document volstaat om zijn geloofwaardigheid te bewijzen vermits het dateert van bijna vijf jaar voor zijn derde verzoek om internationale bescherming. Verder wijst hij op het overlijden van de opsteller van de affidavit (stuk 2 bij het verzoekschrift, overlijdensakte vader) en meent dat het net daarom onredelijk is de vooraf bestaande verklaring enkel wegens de vorm als kopie te reduceren zonder een diepgaande beoordeling van zijn inhoudelijke betekenis. De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden acht verzoeker buitenproportioneel en zijn te wijten aan het lange tijdsverloop vermits de feiten dateren van 2014. Tot slot wijst verzoeker op het gebrek aan bescherming door de nationale autoriteiten en de afwezigheid van een intern vluchtalternatief in zijn land van herkomst. Verwijzend naar de *EUAA Country Focus Pakistan* van mei 2026 meent hij dat er geen effectieve staatsbescherming in Pakistan mogelijk is.

De Raad kan verzoekers verweer niet volgen. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker geen enkel objectief bewijsstuk neerlegt ter staving van zijn vermeende problemen met de familie van S.S.Z. (geen bewijsstukken inzake het overlijden van S.S.Z. of het motorongeval, geen medisch bewijsstuk inzake verzoekers ziekenhuisopname in Murree, geen bewijs van klachtneerlegging bij de politie). Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, tracht verzoeker deze te verklaren door een algemene verwijzing naar het tijdsverloop (feiten dateren van 2014). Deze algemene verwijzing naar het tijdsverloop biedt echter *in casu* geenszins een afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Van een verzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoeker zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. *In casu* legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het aantal schietincidenten waarvan hij slachtoffer zou zijn geworden (één versus twee schietincidenten), de identiteit van de vermeende schutter (de broer van S.S.Z. versus de oom van S.S.Z.), de aanval in Murree (niet vermeld bij zijn twee voorgaande verzoeken om internationale bescherming), de

identiteit van de vermeende belagers (onbekende mannen met zwarte maskers versus de oom en de broer van S.S.Z.) en de duur van zijn hospitalisatie in het ziekenhuis (7 dagen versus 20 à 25 dagen). Deze tegenstrijdigheden betreffen de kern van zijn vluchtrelaas en kunnen niet worden verschoond door een loutere verwijzing naar het tijdsverloop.

Wat betreft de bewijswaarde van de kopie van het affidavit van de vader, merkt de Raad op dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling, de vaststelling dat de affidavit een kopie betreft waardoor deze gemakkelijk te vervalsen valt en mede gelet op de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit onmiskenbaar blijkt dat Pakistaanse documenten weinig bewijswaarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Pakistan, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde affidavit. Het feit dat deze affidavit dateert van 14 juni 2021 dus bijna vijf jaar voor hij zijn derde verzoek om internationale bescherming indiende en dat de opsteller van deze akte ondertussen is overleden, werpt hier geen ander licht op.

Het geheel van de motieven in de bestreden beslissing volstaan om te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de familie van zijn jeugdvriend S.S.Z..

Zelfs indien er toch enig geloof zou kunnen worden gehecht aan deze beweerde problemen met de familie van S.S.Z., *quod non*, maakt verzoeker het niet aannemelijk dat hij geen beroep kan doen op de bescherming van de nationale autoriteiten in Pakistan. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt *in concreto* aan te tonen dat het hem in Pakistan aan nationale bescherming ontbeert, alwaar hij evenwel in gebreke blijft. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bescherming heeft gezocht bij zijn nationale autoriteiten.
Hij beperkt zich tot de louter blote bewering dat hij klacht heeft ingediend bij de politie van Murree, maar staaft dit op geen enkele manier. Met een loutere algemene verwijzing naar een landenrapport maakt verzoeker evenmin *in concreto* aannemelijk dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten of dat deze autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om hem bescherming te bieden tegen zijn vermeende belagers.

Bij gebrek aan dienstig verweer blijven de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind en worden deze integraal overgenomen door de Raad.

4.4. Inzake verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn beweerd politiek profiel en politieke activiteiten voor PTI, zowel in Pakistan als in België, wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat hier geen geloof aan kan worden gehecht:
"*Vervolgens verklaart politiek actief te zijn geweest voor Pakistan Tehreek-e-Insaf (PTI), zowel in Pakistan als in België. Uw verklaringen hierover zijn evenwel niet consistent. Tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u nooit politiek actief te zijn geweest, en ook tijdens uw tweede verzoek verwees u op geen enkel ogenblik naar politieke activiteiten (vragenlijst CGVS 17/10790 & verklaring meervoudige aanvraag CGVS 17/10790Z). In het kader van uw huidig verzoek stelt u daarentegen sinds 2009 actief lid te zijn van PTI (CGVS p. 12). In uw schriftelijke verklaringen gaf u echter aan dat uw betrokkenheid bij de partij pas in 2016 aanving (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag). Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde politieke engagement. Bovendien legt u geen enkel objectief bewijsstuk neer ter staving van uw lidmaatschap of activiteiten binnen PTI.*
Hoe dan ook, ook uw kennis van PTI weet niet te overtuigen. Zo verklaart u dat de partijvlag bestaat uit een rode en groene strook met daarop een cricketbat. In werkelijkheid bevat de vlag geen cricketbat, maar de Pakistaanse ster en maan. Daarnaast weet u niet wanneer de partij werd opgericht. U stelt dat dit ergens in de jaren tachtig moet zijn geweest, terwijl PTI pas in 1996 werd opgericht. Evenmin kunt u de huidige partijvoorzitter correct identificeren. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd, noemt u immers de vicevoorzitter (CGVS p. 11-12). Deze gebrekkige kennis van PTI is moeilijk te rijmen met uw verklaring dat u gedurende meerdere jaren actief lid van de partij bent geweest (info PTI; zie blauwe map).
Ook uw persoonlijke motivatie om zich bij PTI aan te sluiten, overtuigt niet. U verklaart dat de partij u aansprak omdat zij eenheid nastreefde en zich richtte op jongeren. Deze verklaringen blijven echter vaag en weinig concreet. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar de politieke standpunten van de partij, beperkt u zich tot algemene uitspraken over rechtvaardigheid en gelijkheid. Op verdere vragen over de economische doelstellingen van PTI slaagt u er niet in inhoudelijke antwoorden te formuleren en komt u niet verder dan te stellen dat het goed ging met de economie (CGVS p. 11). Van iemand die beweert jarenlang politiek actief te zijn geweest voor PTI mag redelijkerwijze een meer doorgedreven kennis van de partijvisie en haar standpunten worden verwacht.

Tot slot verklaart u dat u bij terugkeer naar Pakistan geen politieke activiteiten meer zou kunnen uitoefenen omdat PTI niet langer aan de macht is en alle leden van de partij in de gevangenis zouden zitten. Eerder werd evenwel vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde politieke betrokkenheid bij PTI. Hoe dan ook slaagt u er niet in overtuigend toe te lichten waarom politieke activiteiten voor u persoonlijk zo belangrijk zijn en waarom u deze in Pakistan zou willen verderzetten. U beperkt zich tot de stelling dat politiek belangrijk voor u is en dat u ergens een connectie mee wil hebben (CGVS p. 13). Dergelijke weinig doorleefde verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden politieke profiel.
Voor zover u daarnaast beweert actief te zijn geweest binnen de Belgische afdeling van PTI, dient te worden vastgesteld dat u ook deze betrokkenheid op geen enkele wijze weet te staven. U verklaart dat u voorkomt in verschillende video's die online werden gepubliceerd en dat deze bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk problemen zouden kunnen veroorzaken. Volgens uw verklaringen werd u in de commentsectie van deze video's bedreigd door personen uit Pakistan die gebruikmaakten van valse Facebookaccounts. Hoewel u stelt hiervan screenshots te hebben gehad, legt u deze niet neer en verklaart u er niet langer over te beschikken (CGVS p. 14). U blijft aldus steken in blote beweringen die het CGVS geenszins weten te overtuigen."

In het verzoekschrift (tweede middel) erkent verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties en zijn beperkte kennis van de partijstructuur. Hij stelt echter dat deze zwaktes dienen te worden onderscheiden van de vraag of hij door derden een politieke overtuiging zal worden toegeschreven.

De Raad kan verzoekers verweer geenszins volgen. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerd politiek profiel en zijn beweerde politieke activiteiten voor PTI. Verzoeker doet geen enkele poging om deze pertinente en draagkrachtige motieven te weerleggen of te verklaren, laat staan dat hij concrete en geloofwaardige elementen aanhaalt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hem bij terugkeer naar Pakistan een politieke overtuiging zou kunnen worden toegeschreven.

Bij gebrek aan dienstig verweer blijven de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind en worden deze integraal overgenomen door de Raad.

4.5. Inzake verzoekers religieuze overtuiging en eerdere homoseksuele gevoelens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende gesteld:
"U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u sinds uw vertrek uit Pakistan in 2014 geen moslim meer bent. Dit strookt echter niet met uw verklaringen uit 2017, waarin u aangaf soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ – 17/10790 & 17/10790Z). Bovendien blijkt ook uit uw huidige verklaringen niet dat u zich van de islam zou hebben afgekeerd. Zo kwam u tijdens het persoonlijk onderhoud terug op uw eerdere verklaring geen religie meer te hebben en stelde u dat u nog steeds moslim bent, waarbij u enkel aangaf geen onderscheid te maken tussen de verschillende strekkingen binnen de islam (CGVS p. 10). Dat u nog steeds gelovig bent, blijkt eveneens uit het feit dat u tijdens uw detentie bad (CGVS p. 11). Daarnaast verwees u aan het einde van het persoonlijk onderhoud naar "uw Allah", die volgens u weet welke feiten u al dan niet heeft gepleegd (CGVS p. 17) Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u niet langer gelooft. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u verklaarde dat u zich in uw tienerjaren homoseksueel voelde. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u zich niet langer als homoseksueel identificeert. U bent inmiddels gehuwd met een vrouw, met wie u twee kinderen hebt. U verklaarde bovendien dat uw familie in Pakistan op de hoogte is van uw huwelijk, dat zij u opnieuw als een "goed" persoon beschouwt en dat de familiale contacten volledig zijn hersteld (CGVS p. 10). Gelet op deze elementen blijkt uit uw verklaringen niet dat u, omwille van uw beweerde vroegere homoseksuele gevoelens, een gegronde vrees voor vervolging zou hebben bij een terugkeer naar Pakistan.
Indien wordt aangenomen dat u in het verleden door leerkrachten werd betast (CGVS p. 6-7), acht het CGVS dergelijke feiten betreurenswaardig, maar ook hieruit blijkt niet dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren bij een terugkeer naar Pakistan."

Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid waardoor deze, bij gebrek aan dienstig verweer, onverminderd overeind blijven en integraal worden overgenomen door de Raad.

4.6. Ten slotte meent de Raad dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte motieven waartegen geen enkel dienstig verweer wordt gevoerd. In de bestreden beslissing wordt op goede gronde het volgende gesteld:
"*De overige documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. De kopieën van uw paspoorten en uw identiteitskaart werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling en vormt louter een aanwijzing voor uw identiteit, nationaliteit en herkomst."*

Ook de door verzoeker bij het verzoekschrift neergelegde documenten werpen geen ander licht op de pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing. De affidavit en de overlijdensakte van verzoekers vader (stukken 1 en 2 bij het verzoekschrift) werden reeds besproken onder 4.3. De huwelijksakte, het verblijfsdocument van zijn echtgenote en de familiefoto's (stukken 3 tot 5 bij het verzoekschrift) vormen louter een aanwijzing van het huwelijks- en gezinsleven van verzoeker.

4.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoeker ingeroepen vrees.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 4, lid 5 van de Verordening (EU) 2024/1347.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking worden genomen.

5. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus

5.1. De bestreden beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op grond van artikel 17, lid 1, b) van Verordening (EU) 2024/1347.

Artikel 17 van de Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt:
"*1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat die onderdaan van een derde land of staatloze:*
(…)
b) een ernstig misdrijf heeft gepleegd voorafgaand aan zijn of haar aankomst op het grondgebied van de lidstaat of voor een ernstig misdrijf is veroordeeld na zijn of haar aankomst;
(…)
2. Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daarin genoemde misdrijven of handelingen.
(…)
4. Wanneer de beslissingsautoriteit, op basis van een beoordeling van de ernst van de door de betrokken persoon gepleegde misdrijven of handelingen en van de individuele verantwoordelijkheid van die persoon, rekening houdend met alle omstandigheden die deze misdrijven of handelingen en de situatie van die persoon kenmerken, heeft vastgesteld dat een of meer relevante uitsluitingsgronden als bedoeld in lid 1 of 2 van toepassing zijn, sluit de beslissingsautoriteit de verzoeker uit van de subsidiaire beschermingsstatus zonder een evenredigheidstoetsing in verband met de vrees voor ernstige schade uit te voeren.(…)"

Voorts wordt gewezen op artikel 57/6, § 1, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet zoals gewijzigd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026), dat thans luidt als volgt:
"*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:*
(...)
13° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel op grond van artikel 3, 5) en 6), van Verordening (EU) 2024/1347 wanneer hij de betrokkene uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 17 van die Verordening; (…)"

De beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus bestaat dus uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

5.2. Het eerste onderdeel heeft betrekking op de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 17, lid 1, b) van Verordening (EU) 2024/1347, ingevolge de vaststelling dat verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf.

Artikel 17 van de Verordening (EU) 2024/1347 bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd (*cf.* HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal,* pt. 52). Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepaling en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen, er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast te dezen op verweerder.

Het begrip "*ernstig misdrijf*" wordt in de Verordening (EU) 2024/1347 niet gedefinieerd en deze Verordening bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (cf. HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 33). In het arrest *Shajin Ahmed* stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (i*bid*., pt. 45). De in artikel 17, lid 1, b) van Verordening (EU) 2024/1347 neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (cf. *ibid.,* pt. 46- 47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelstel te handhaven (*ibid*., pt. 43-47 en 51).
Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, lid 1, b) van Richtlijn 2011/95/EU (heden Verordening (EU) 2024/1347) enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Uit deze rechtspraak blijkt, onder verwijzing naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld "*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*", dat het 'ernstig' karakter van het misdrijf, dat aanleiding geeft tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, moet worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (*ibid*., pt. 56).

Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés",* uitgegeven door UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in februari 2019, pt. 155-157) (*ibid*., pt. 57).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd: het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Daartoe moet worden vastgesteld dat verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (*actus reus*; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (*mens rea;* moreel element), dit is wetens en willens (cf. EASO "*Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*", tweede editie (2020), p. 100-112). De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedrag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (zie naar analogie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *Bundesrepublik Deutschland/B. en D.*, pt. 96).

De uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus houdt verband met de ernst van de gestelde daden die van die aard moet zijn dat de betrokken persoon niet legitiem aanspraak kan maken op de bescherming die aan de subsidiaire beschermingsstatus is verbonden.

Het Hof van Justitie heeft recent aangegeven dat: "*Wat de gebruikelijke betekenis van de gehanteerde termen betreft, moet worden opgemerkt dat het begrip „misdrijf" weliswaar slaat op feitelijke omstandigheden uit het verleden, namelijk het moment waarop dit misdrijf werd gepleegd, maar dat het begrip „ernstig" daarentegen een beoordelingselement toevoegt dat in de loop van de tijd kan evolueren. Het is dus niet uitgesloten dat de ernst van een misdrijf anders wordt beoordeeld op het moment dat het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht dan op het moment dat het misdrijf werd gepleegd*" (HvJ 30 april 2025, nr. C-63/24, *K. L./Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos,* pt. 31). In zijn arrest verwijst het Hof van Justitie naar de relevantie van het document HCR/1P/4/FRE/REV.4 van UNHCR van februari 2019, getiteld *"Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en richtsnoeren inzake internationale bescherming uit hoofde van het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen"*, waar in punt 157 met betrekking tot artikel 1, afdeling F, onder b), van dat verdrag – waarvan de bewoordingen overeenkomen met die van oud artikel 12, lid 2, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU – te lezen staat dat *"[h]et feit dat een persoon die veroordeeld is voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft verkregen, [...] eveneens in aanmerking [moet] worden genomen*", doch zonder dat deze omstandigheid op zichzelf verhindert dat die persoon krachtens die bepaling van de vluchtelingenstatus wordt uitgesloten. Het Hof van Justitie vervolgt dat het, rekening houdend met de omstandigheid dat een persoon zijn straf reeds heeft uitgezeten, niet strijdig is met de doelstellingen van oud artikel 12, lid 2, b) van de richtlijn 2011/95/EU, omdat (i) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus van een persoon die de hem wegens het betrokken misdrijf opgelegde straf reeds heeft uitgezeten, niet kan worden gerechtvaardigd door het doel te willen voorkomen dat hij aan zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid voor dat misdrijf kan ontsnappen en (ii) het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten pleegt, er niet noodzakelijkerwijs toe mag leiden dat die persoon voor altijd onwaardig wordt bevonden voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie (HvJ C-63/24, pt. 38). Het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten, vormt aldus een element waarmee de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat noodzakelijkerwijs rekening moet houden bij het onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval (HvJ C-63/24, pt. 43). Deze overwegingen zijn *mutatis mutandis* ook van toepassing op artikel 17, lid 1, b) van Verordening (EU) 2024/1347.

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat er geen afzonderlijke evenredigheidstoetsing moet worden gemaakt die impliceert dat de ernst van de gestelde daden nogmaals wordt beoordeeld zoals thans ook uitdrukkelijk weergegeven in artikel 17, lid 4 van de Verordening (EU) 2024/1347. In dit verband wordt

ook beklemtoond dat wanneer een persoon wordt uitgesloten, daarmee geen standpunt wordt ingenomen over de daarvan te onderscheiden vraag of deze persoon naar zijn land van herkomst kan worden uitgezet. Om een persoon van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten is aldus geen evenredigheidstoetsing in het concrete geval vereist (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *Bundesrepublik Deutschland/B. en D.*, pt. 109; EASO "*Judicial analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*", tweede editie (2020), 53-54 '*Proportionality – why inapproriate'*; p. 117-119 'expiation').

Wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van de verzoeker is vastgesteld, is er bijgevolg geen ruimte meer om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting; verder is de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en is de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde (EASO "*Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*", tweede editie (2020), p.53-54 '*Proportionality – why inapproriate*'; p. 117- 119 'expiation').

5.3. De Raad herhaalt dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast.

De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekers handelingen niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze met verwijzing naar verzoekers veroordeling door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 5 februari 2024, oordeelt dat uit de elementen van het dossier verzoekers betrokkenheid bij een ernstig misdrijf blijkt in de zin van artikel 17, lid 1, b) van Verordening (EU) 2024/1347.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht het volgende overwogen:
"*Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.*
Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat u op 5 februari 2024 door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en de ontzetting uit de rechten vervat in artikel 31, eerste lid, van het Strafwetboek gedurende een periode van vijf jaar (vonnis 2024/594 p. 15).
Uit het vonnis blijkt dat u zich schuldig maakte aan: de aantasting van de seksuele integriteit met verzwarende omstandigheden te Antwerpen tussen 26 juni 2022 en 27 juni 2023 - meermaals, op niet nader te bepalen data ten nadele van uw plusdochter, alsook op 26 juni 2023 ten nadele van uw dochter; opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg, met verzwarende omstandigheden, op 26 juni 2023 ten nadele van uw plusdochter en echtgenote; opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden op 24 juni 2023 ten nadele van uw zoon; opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden tussen 26 juni 2022 en 26 juni 2023 - meermaals, op niet nader bepaalde data - ten nadele van uw plusdochter en echtgenote; opzettelijke slagen aan ministeriële ambtenaren en agenten die dragers zijn van het openbaar gezag of van de openbare macht, in de uitvoering of ter gelegenheid van hun bediening, op 26 juni 2023 ten nadele van een politie-inspecteur; weerspannigheid zonder wapens op 26 juni 2023 ten nadele van een politie-inspecteur. Deze feiten vormden de basis van voormelde veroordeling.
Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat artikel 17, lid 1, punt b) van Verordening (EU) 2024/1347 worden onderzocht."

Gelet op het voorgaande kan niet betwijfeld worden dat verzoeker wel degelijk schuldig bevonden werd aan een ernstig misdrijf, onder meer de aantasting van de seksuele integriteit met verzwarende omstandigheden ten nadele van zijn minderjarige plusdochter en minderjarige dochter en opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden ten nadele van zijn echtgenote, zijn plusdochter en zijn zoon.

De beoordeling van de ernst van een misdrijf dient, zo weze herhaald, te geschieden aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 56).

In verband met de aard van de feiten, de aard van de straf en de teweeggebrachte schade treedt de Raad de volgende omstandige en pertinente motivering van de bestreden beslissing bij:
"Uit de motivering van het vonnis en de opgelegde strafmaat blijkt duidelijk dat het om ernstige feiten gaat (vonnis 2024/259 p. 15). Dat in casu sprake is van een ernstig misdrijf, blijkt reeds uit de aard van de feiten,

met name de aantasting van de seksuele integriteit met verzwarende omstandigheden. De feiten werden bovendien gepleegd ten nadele van twee minderjarigen door een bloed- en aanverwant. Daarenboven werd u hiervoor door een Belgische rechtbank veroordeeld tot een zware gevangenisstraf van 40 maanden, evenals tot een ontzetting uit de rechten vervat in artikel 31, eerste lid, van het Strafwetboek voor een periode van vijf jaar.
Uit de motivering van de straftoemeting blijkt eveneens dat de feiten als bijzonder ernstig werden beoordeeld en getuigen van een manifest gebrek aan respect voor de seksuele, fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers. De rechtbank oordeelde dat u uitsluitend handelde om uw eigen seksuele driften bot te vieren, zonder stil te staan bij de verwoestende gevolgen die dergelijke handelingen hebben voor jonge kinderen en een pluskind in volle ontwikkeling. Daarbij tilde de rechtbank er zwaar aan dat u ervoor zorgde dat uw partner, uw kinderen en in het bijzonder uw plusdochter zich niet langer veilig konden voelen binnen het eigen gezin (vonnis 2024/594 p. 15).
Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de aantasting van de seksuele integriteit waaraan u zich schuldig heeft gemaakt, als ernstig misdrijf moet worden aangemerkt.
Voorts werd u eveneens veroordeeld voor opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg, met verzwarende omstandigheden, ten nadele van uw plusdochter en echtgenote; voor opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden ten nadele van uw zoon, plusdochter en echtgenote; voor opzettelijke slagen op een ministerieel ambtenaar of agent die drager is van het openbaar gezag of de openbare macht, in de uitvoering of ter gelegenheid van zijn bediening, ten nadele van een politie-inspecteur; alsook voor weerspannigheid zonder wapens ten nadele van een politie-inspecteur.
Hieruit blijkt dat u zich niet enkel schuldig maakte aan een aantasting van de seksuele integriteit, maar ook aan feiten van intrafamiliaal geweld, geweld tegen personen belast met een openbare taak en verzet tegen het openbaar gezag. Deze feiten wijzen op een agressieve ingesteldheid, een verminderd normbesef en een gebrek aan respect voor zowel de fysieke integriteit van anderen als voor het openbaar gezag (vonnis 2024/594 p. 15).
In zaak C-63/24 (Galte) https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046 , wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat "de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht". Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.
In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.
Er dient – zoals eerder aangegeven – benadrukt te worden dat de door u gepleegde feiten louter door hun aard uitermate ernstig zijn.
Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u tot op heden geen enkele vorm van spijt of schuldinzicht betoont. Integendeel, u verklaart dat u de seksuele integriteit van uw dochter en plusdochter nooit heeft aangetast (CGVS p. 17 - 18).
Verder dient ook te worden vastgesteld dat u tot op heden geen moeite heeft gedaan om de schadevergoedingen aan uw kinderen en partner te betalen (CGVS p. 18).”

Voorts wordt in de bestreden beslissing inzake de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker op goede gronden als volgt overwogen:
“Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. Deze individuele verantwoordelijkheid blijkt onmiskenbaar uit het feit dat u door een Belgische rechtbank werd veroordeeld.
Daarenboven wordt in het vonnis duidelijk gesteld dat het misdrijf van de aantasting van de seksuele integriteit een algemene opzet vereist, wat impliceert dat de handelingen wetens en willens werden gesteld. Bovendien oordeelde forensisch psychiater Van Der Auwera dat er geen argumenten of aanwijzingen waren voor een psychiatrische stoornis die uw oordeels- en kritiekvermogen hebben aangetast (vonnis 2024/594 p. 13 en 15).
Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.
U verklaart dat u op de avond van de feiten alcohol had gedronken (CGVS p. 18). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat de aantasting van de seksuele integriteit van uw plusdochter geen eenmalige gebeurtenis betrof (vonnis 2024/594 p. 12). Bovendien blijkt uit het vonnis dat u niet dermate dronken was

dat u geen besef meer had van de handelingen die u stelde. De rechtbank oordeelde in dit verband dat een staat van dronkenschap of alcoholintoxicatie, die niet voortvloeit uit een ziekte of uit een onvrijwillige en niet aan u verwijtbare toestand, niet leidt tot schuldonbekwaamheid, in tegenstelling tot wat u aanvoert (vonnis 2024/594 p. 13).”

In het verzoekschrift (derde middel) betwist verzoeker niet dat er sprake is van een ernstig misdrijf maar verzoekt hij de Raad louter om de beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in volle rechtsmacht te heroverwegen. Hij laat echter in het geheel na concrete elementen of valabele argumenten aan te brengen die voormelde pertinente en draagkrachtige beoordeling van de commissaris-generaal in een ander daglicht kunnen stellen. Het geheel van deze beoordeling blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is de Raad van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 17, lid 1, b) van Verordening (EU) 2024/1347 en bijgevolg dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.4. Het tweede onderdeel van de beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vloeit voort uit artikel 57/6, § 1, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet zoals gewijzigd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026). Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij een verzoeker uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus op grond artikel 17 van de Verordening (EU) 2024/1347, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel op grond van artikel 3, 5) en 6) van voormelde Verordening.

De beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van het advies over de verenigbaarheid. *In casu* is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 en artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 en dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Pakistan.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht het volgende overwogen:
“In het licht van de bovenstaande elementen bestaat er, wat u betreft, geen gegronde vrees voor vervolging.
Naast de verlening van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus verleend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) van Verordening (EU) 2024/1347.
Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EUAA Pakistan Country Focus van mei 2026, beschikbaar op https://www.euaa.europa.eu/publications/coi-report-pakistan-country-focus-1) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviseerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Ook werd Pakistan tijdens de rapporteringsperiode getroffen door verschillende internationale conflicten, met buurlanden India en Afghanistan.
Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2025 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2025 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met voorgaande jaren. Deze trend zet zich verder in de eerste helft van 2026. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de samenwerking tussen verschillende extremistische organisaties, een verhoogd aantal nationalistisch- separatistische aanslagen, religieuze spanningen en een harder, gewelddadiger optreden van de overheden. Daarnaast heeft de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten, met als gevolg een tijdelijke sluiting van de Torkham- grensovergang. Dit leidde tot een open conflict tussen beide landen. Ook de spanningen tussen Pakistan en India leidden tot een kortstondig, maar hevig conflict. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door aanhoudend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) en haar bondgenoten, en in mindere mate ISKP. De overgrote meerderheid van veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa (KP) en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio’s in Pakistan werden veel minder getroffen

door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan. Hoewel er een stijging is van het geweld, blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt.
Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.
De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke, economische en militaire centrum van Pakistan. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2023 een geschat inwonersaantal van 127 miljoen inwoners.
Zowel PIPS als PICCS registreerden in 2024 een toename aan gewelddadige incidenten in Punjab t.o.v. 2023, maar dit aantal nam af in 2025. Er vonden in 2025 geen aanvallen plaats in de grootsteden zoals Lahore. Hierbij was vooral de TTP actief en dit voornamelijk in het zuiden van de provincie. De overheid heeft haar anti- terreur activiteiten opgedreven. Hierbij werd in 2025 een hoge TTP commandant gedood, wat de activiteiten van TTP heeft gehinderd. Volgens CRSS vonden 25 gewelddadige incidenten plaats in Punjab in 2025, tegenover 51 incidenten in 2024. PIPS registreerde 7 militantenaanvallen in 2025 tegenover 11 in 2024. PICSS registreerde 16 aanvallen in Punjab in 2025 tegenover 21 in 2024.
Tussen 1 november 2024 en 24 april 2026 registreerde ACLED 122 veiligheidsincidenten, waarvan 42 incidenten omschreven werden ¬ als 'battles', 27 incidenten als 'explosions/remote violence' en 53 incidenten als 'violence against civilians'. Gedurende dezelfde periode vielen volgens ACLED 138 dodelijke slachtoffers. Volgens PICSS vielen in 2025 4 burgerdoden bij incidenten met militanten tegenover 3 burgerdoden in 2024. Er werden verschillende gevallen van religieus extremisme in de provincie geregistreerd waarbij minderheden zoals Ahmadies, Christenen en Hindoes geviseerd werden.
In mei 2025 brak een conflict uit tussen India en Pakistan, waarbij India aanvallen uitvoerde op verschillende plekken in Punjab. Hierbij kwamen burgers om. Een staakt-het-vuren werd evenwel snel bereikt.
Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.
Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347 bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.
Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.
U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.
Gezien de huidige stand van zaken in uw dossier is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met het beginsel van non-refoulement."

In het verzoekschrift (vierde middel) beperkt verzoeker zich tot het op algemene wijze bekritiseren van de veiligheidssituatie in Punjab en verwijst hij naar dezelfde landinformatie als vermeld in de bestreden beslissing. Hij brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In het verzoekschrift (derde middel) wijst verzoeker bovendien op het onderscheid tussen de beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en het advies over de verenigbaarheid van verwijdering met het beginsel van non-refoulement anderzijds en stelt hij dat hij alle rechten behoudt om een daadwerkelijke verwijdering afzonderlijk te laten toetsen aan artikel 3 van het EVRM. De Raad bevestigt dit. Betreffend advies heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Dit advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus verwijderd kan worden van het grondgebied, zonder dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure

geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. 234.824 van 24 mei 2016 en RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

5.5. Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat artikel 17 van Verordening (EU) 2024/1347 geen verplichting bevat om de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming na te gaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze beschermingsstatus. Er is, gelet hierop en gelet op het feit dat verzoeker uitgesloten dient te worden van deze status, geen reden om uitspraak te doen of er in zijn hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

6. Besluit

6.1. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

6.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. Tevens blijkt dat verzoeker tijdens dit persoonlijk onderhoud ook werd gehoord over (de feiten die hebben geleid tot) zijn veroordeling in België. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

6.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van Verordening (EU) 2024/1347. Hij dient verder uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 17, lid 1, b) van Verordening (EU) 2024/1347.

6.4. Er ontbreken geen essentiële elementen die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60, § 2, tweede lid van de RvV-wet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 17 van Verordening (EU) 2024/1347.

Aldus te Brussel uitgesproken op achttien september tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
D. D'HONDT,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
D. D'HONDT	V. HOEFNAGELS